

Mišljenje o novim pravilima državnog natjecanja iz informatike potražili smo u Zagrebačkome računalnom savezu. Njihov odgovor prenosimo u cijelosti: Daroviti pojedinci, pa tako i mladi programeri, predstavljaju stratešku nacionalnu vrijednost. Natjecanja u programiranju imaju i svoje međunarodne oblike, pri čemu su naši olimpijci svojim rezultatima uvršteni

u svjetski vrh, s mnoštvom zlatnih i drugih odličja. Nažalost, njihovim najmlađim nasljednicima, učenicima nižih razreda osnovnih škola, u proteklih tri državna natjecanja iz informatike uskraćeno je pravo na priznanje za rezultat koji su prema važećim pravilnicima postigli jer su na jednoj ljestvici poretka pogrešno prikazani rezultati za učenike

različitih razreda, a ne samo za jedan pojedinačni razred prema odredbi "po razredima". Zbog toga je Ivan kao učenik trećeg razreda, umjesto upisa u listu državnih pobjednika, bio proglašen šestim na ljestvici poretka na kojoj su se nalazili i učenici nekih drugih razreda. Problem nije riješen, a učenicima nižih razreda krajem prošle godine,

nakon trinaest godina odlične prakse, uskraćena je mogućnost sudjelovanja u natjecanjima! Smije li itko Republici Hrvatskoj puzirati pravo da evidentira sve svoje državne pobjednike, ali i sve zaslužne osobe koje uistinu potiču darovitost? Obveza svih, a poglavito države, jest da štite djecu – ne samo Ivana nego i sve ostale!

### odjednom nema pravo nastupa na državnom natjecanju. Kako to?

Već i prošle godine to je bilo pomalo čudno. Ljestvice poretka uvijek su se radile po razredima jer je tako pisalo u pravilniku, a prošle su godine svi niži razredi stavljeni na zajedničku ljestvicu, što znači da se i na prvašića i na polaznika petog razreda gledalo kao da su isti razred. Ivan je, prema pravilniku koji je vrijedio od 1999. godine, bio najbolji među polaznicima trećeg razreda, ali je, s obzirom na to da su se na istoj ljestvici našli i viši razredi, u ukupnom poretku netočno zapisan kao šesti. Na taj je način, a nismo usamljeni u tom mišljenju, nezasluzeno ostao bez priznanja za prvo mjesto. Umjesto toga pripalo mu je tek tzv. novouvedeno priznanje za postignuti uspjeh za učenike razredne nastave... (Istu je nepravdu doživio i njegov godinu mladi kolega, talentirani Dorijan Lendvaj iz Popovače, op.a.)

Ivan ove godine nije mogao sudjelovati na državnom natjecanju i na neki mu je način uskraćeno pravo da pokaže koliko zna i umije, a ono novouvedeno priznanje pokazalo se neiskrenim. Ivan je srećom četvrti razred i već će sljedeće godine moći na državno prvenstvo, ali što je s drugom nadarenom djecom koja pohađaju niže razrede? Zar oni moraju čekati godinama da bi dobili priliku pokazati koliko znaju i umiju, da bi im se odalo zaslužno priznanje za njihovu darovitost? Iako su svi oni ponosni na svoje uspjehe, na osvojene medalje i nagrade, ovdje je riječ i o druženju, suradnji, zajedničkim ljetovanjima i sličnom.

**Koliko je ta ideja natjecanja stresna i koliki je pritisak djeci?**

Što se tiče Ivana, imam osjećaj da kod njega nema nikakve razlike. Potpuno mu je svejedno rješava li zadatke kod kuće, u školi ili na natjecanju. Sve je to za njega igra koju voli i u kojoj uživa. Uz pripreme za natjecanja, Ivan redovito pohađa radionice i na natjecanje ide sa znanjem i vještinama koje je tamo usvojio.

Ponekad mu znamo reći: "Ivane, natjecanje je, daj malo ponovi, provjeri..." A on sasvim ležerno odgovori: "Već jesam", ili tako nešto. Ponekad ispadne da to više zabrinjava nas nego njega. Naposljetku, Ivan se zbog uspjeha na natjecanjima nije umislio niti je promijenio ponašanje. Što se toga tiče, potpuno je cool.

**Rekli ste da su Ivanu već u vrtiću zadaci za djecu njegove dobi bili prelagani, kako je u školi? Pretpostavljam da je pučkoškolska matematika za njega mačji kašalj?**

Da, istina je. To smo napomenuli učiteljicama još na početku. U školi imaju organiziranu dodatnu nastavu iz matematike, koju pohađa i Ivan, ali to je svega jedan školski sat tjedno. Ivan je inače nešto povučeniji i suzdržaniji, ali na dodatnoj nastavi iz matematike, kako nam je prepričala njegova učiteljica, sasvim je drugo dijete.

"Ne da se ugasiti, ja na satu gotovo da i nisam potrebna, on objašnjava, prepričava, rješava zadatke", rekla nam je jednom zgodom. Kad je krenuo u četvrti razred, u školi je osnovana još jedna grupa darovitih klinaca. Sastaju se jednom u dva tjedna i tada u dva školska sata obrađuju raznorazne teme i rješavaju zadatke.

**U matematici mu nema ravna, a kako**

**je s ostalim predmetima?**

Idu mu i drugi predmeti, ne samo matematika. Ivan je općenito bistar i tek je mali problem nastao sad, u četvrtom razredu, kada se pojavilo gradivo koje treba naučiti. Godine, povijesni događaji, kraljevi i slične stvari. Dosad toga nije bilo, pa Ivan zapravo nije imao potrebu učiti na taj način, sve dosad upijao je i učio zahvaljujući svojoj bistrini i darovitosti. Ponekad mu je bilo teško prihvatiti taj njemu nepoznati model, ali i to smo brzo prevladali. Njegovo logičko zaključivanje tu mu dosta pomaže, kao i to što puno stvari usvoji već na satu.

**Imate li, da tako kažem, neku viziju Ivanove budućnosti?**

Nemamo. Jednostavno, vrijeme će pokazati u kojem će se smjeru dalje razvijati njegov talent. Najvažnije je da bude sretan. Na kraju krajeva, to mora biti njegova odluka.

